

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

בשבתו כוועדת ערעורים לפי חוק הנכיס (תגמולים ושיקום), תשי"ט - 1959

בפני כב' השופטת (בדימוס) זהבה אגי – יו"ר הוועדה
ד"ר זאב פלדברין – חברת וועדה
עו"ד חנה גלאי – חברת וועדה

המערער פלוני
ע"י ב"כ עוה"ד נפתלי גרינברג ואח'

נגד

המשיב קצין התגמולים-משרד הביטחון-אגף השיקום
ע"י ב"כ עוה"ד תום עופר

פסק דין

זהו ערעור על החלטת קצין התגמולים מיום 15.4.2019 לפיה נדחתה תביעת המערער להכיר בנכותו בברך שמאל כנגרמה ו/או הוחמרה בזמן ועקב שירותו בשל חבלה מיום 27.7.2015 בנימוק לפיו "לא הוכח קשר סיבתי בין ההפרעה בברך שמאל לבין האירוע מיום 27.7.2015". החלטת המשיב נסמכה על חוות דעתו המייעצת של ד"ר שזר מיום 20.1.2019.

הרקע

המערער, יליד 1976, שרת בצה"ל בין השנים 1994-1997 כמדריך אימון גופני. לאחר שחרורו מצה"ל עסק בהדרכת קרטה ובין השנים 2005-2013 עבד בשב"כ. במסגרת עבודתו זו, בין השנים 2005-2012 שמש כקב"ט בקונסוליה הישראלית ביוסטון ארה"ב. בעת שירותו בארצות הברית, סבל מפגיעה בברך שמאל, ואף עבר ניתוח. עם סיום תפקידו חזר לארץ והמשיך בעבודתו כמדריך קרב מגע במסגרת משרד ראש הממשלה. במסגרת עבודתו זו נפגע פעמיים בברך ימין. בנוסף, סבל מפגיעה נוספת בברך שמאל, פגיעה שהתרחשה לטענתו ביום 27.7.2015 במסגרת עבודתו. כאמור, ערעור זה מופנה כנגד דחיית התביעה להכרה שהגיש בגין הפגיעה האחרונה בברך שמאל.

במסגרת העדויות וחוות הדעת שהוגשו, נסקרו הפגיעות השונות שנפגע המערער בשתי הברכיים. ואלו העובדות שעלו מתוך הראיות:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

בשבתו כוועדת ערעורים לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום), תשי"ט - 1959

הפגיעה הקודמת בברך שמאל

אין מחלוקת כי בשנת 2011 בהיות המערער בשליחות ביוסטון במסגרת עבודתו, החל לסבול מכאבים בברך שמאל, והומלץ לו לעבור ניתוח. בחודש יולי 2011 בזמן שהמתין לניתוח, ננעלה לו הברך לאחר שהתכופף לשיבה. בדיקת MRI שביצעה הדגימה קרע במיניסקוס המדיאלי. לאחר מספר ימים, עבר בחו"ל ניתוח לתיקון המיניסקוס ובהמשך שב לפעילות מלאה. בגין אותה פגיעה, לא הגיש המערער תביעה להכרה למשיב.

המערער העיד על עבודתו בפני הוועדה כי :

"כקב"ט לצורך התפקיד שלך אתה אמור להתאמן ולשמור על כשירות, וגם ממני מצופה ליותר.. ואני אמור גם כן אחרי זה לחזור לתפקיד שהוא מאד עצים מבחינת העבודה שלי. אז אני מבצע את האימונים כהרגלי"

על הפגיעה בברך שמאל המשיך המערער והסביר בעדותו :

"... ומה שקרה תוך כדי עבודה, תוך כדי האימונים עצמם שאני עושה, אני מרגיש קליקים בברך. הייתי בטוח שהברך שלי חלשה, אני מחזק את הרגל יותר ויותר ואני מדוווח לממונים שלי שמתחיל[ה] לי בעיה בברך. הלכתי לרופא ובאותו יום עושים MRI. אני עושה MRI, זה היה ביום חמישי באזור הערב. יום ששי אני חוזר, כותב מכתב ואני אומר שיש לי בעיה".

לאחר חופשת סוף השבוע, המערער חזר לעבודה ביום שני, והמשיך ומספר: "חוזר ביום שני, אבל הייתה לי עבודה מאד עצימה בשגרירות, היו לנו הרבה מבקרים.. עבדתי כל היום משהו כמו 8 שעות על הרגליים. הגעתי הביתה ב-20:00 בערב, אני זוכר את עצמי נכנס לשירותים, מתיישב שומע "פאק" ולא יכול לקום. בעודי בשירותים, אני מתקשר גם כן לארץ כי נציגות לא יכולה לתפקד ללא קב"ט". עוד באותו יום שלחו למערער מחליף מניו-יורק ובאותו שבוע נכנס כבר לניתוח. לאחר תקופת שיקום, חזר המערער לעבודתו.

כאמור, בגין פגיעה זו לא הגיש המערער תביעה להכרה בזכות נכה לפי חוק התגמולים.

הפגיעות בברך ימין

לאחר סיום השליחות בחו"ל, שב המערער ארצה בחודש 8/2012 וחזר לעבוד בשב"כ כמדריך לחימה וקרוב מגע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

בשבתו כוועדת ערעורים לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום), תשי"ט - 1959

בתחילת שנת 2013 נחבל במהלך סקי בברך ימין. המערער טיפל בעצמו בקומפרסים קרים וחזר למחרת לתפקוד. על החבלה בסקי הסביר המערער בחקירתו:

"ב-2103 נסעתי כחלק מהעבודה שלי לאוסלו ולשטוקהולם לסבב הדרכה... בעצם העבודה שלי הייתה להדריך, לשמור על כשירות של קב"טים במדינות שמשרתים בהן.. עשינו אימון לחימה, נסענו עם הקב"ט לעשות סקי. אכן, נפלתי, החלקתי".

לטענת המערער, נסיעת הסקי לא הייתה במסגרת פרטית אלא חלק מההווי בעבודה ולפיכך פעילות במסגרת העבודה, שכן הוא רואה כל פעילות שנעשתה במהלך הנסיעה משום פעילות במסגרת העבודה.

כשבועיים לאחר מכן, ביום 26.2.2013 נפל ונחבל בברך ימין במהלך הדרכה במסגרת עבודתו, וכפי שהסביר בחקירתו:

"אני מדגים מול קבוצה מכה מסוימת, הברך עושה תנועת מגירה וקרסתי במקום".
בגין חבלה זאת, ניתן למערער אישור אגף משאבי אנוש במשרד ראש הממשלה [מסמך 19 לת"ר] אודות הפגיעה שאירעה במהלך הדרכה בעבודתו ביום 26.2.2013.

ויוער, כי בתיקו הרפואי מקופת חולים מופיע רישום מיום 8.3.2013 לפיו המערער התלונן כי **"במהלך סקי עיקם את רגלו פעמיים לטראלית, כאבים בברך ימין בחלק הלטרלי"** [מסמך 115 לת"ר]. רישום זה חוזר גם בהמשך התיק הרפואי עם הפנייתו לניתוח בברך ימין [מסמך 114 לת"ר], ורק ביום 22.4.2013 מופיע לראשונה אזכור על פגיעה במהלך הדרכה: **"בעבודה מדריך לחימה משרד הביטחון, הדגים תנועה שבמהלכה הברך זזה קדימה"** [מסמך 113 לת"ר].

עקב פגיעה זו עבר ניתוח לשחזור הרצועה הצולבת ושני המניסקוסים בברך ימין. המערער הגיש למשיב תביעה להכרה בגין פגיעה זו, וביום 11.2.2014 הכיר המשיב בקשר בין החבלה בברך ימין מיום 26.2.2013 לבין שירותו.

הפגיעה מיום 27.7.2015 בברך שמאל – נשוא הערעור

בסוף שנת 2013 עבר המערער לעבוד במשרד ראש הממשלה כמדריך לחימה וקרב מגע. על פי תצהירו, תפקידו היה כרוך בהעברת אימוני לחימה עצימים בתדירות של 2-3 אימונים ביום, שנמשכו כל אחד בין שתיים לשלוש שעות. לצורך שמירה על כושרו גם התאמן 2-3 בשבוע אימונים עצימים שנמשכו כשעתיים כל פעם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

בשבתו כוועדת ערעורים לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום), תשי"ט - 1959

לטענת המערער, ביום 27.7.2015 במהלך הדרכת קרב מגע, ביצע תנועת "סקווט" ושמע רעש של פגיעה בברך שמאל. המערער דיווח על החבלה לממונה עליו. למחרת נבדק על ידי ד"ר סרחיו, אורתופד במקום מגוריו. הרופא שלח אותו לבצע בדיקת דם והפנה אותו לצילום רנטגן. רק ביום 2.8.2015 נבדק על ידי ד"ר טיין, שאבחן קרע במיניסקוס. ביום 2.11.2015 עבר המערער ניתוח לתיקון המניסקוס המדיאלי בברך שמאל. לאחר תקופת שיקום, ניסה המערער לחזור לתפקידו כמדריך קרב מגע, אך התקשה לעמוד בפעילות הגופנית האינטנסיבית שהתפקיד דרש, ובשנת 2016 פרש מעבודתו במשרד ראש הממשלה.

כיוון שעצם קרות הפגיעה ביום 27.7.2015 היה שנוי במחלוקת כעולה מחוות הדעת של ד"ר שזר כפי שיפורט להלן, הרחיב המערער את הדיבור בחקירתו אודות הפגיעה: "אותו רגע שנפצעתי, זה היה אימון לאנשים לא מהארץ בכלל. בתחילת האימון ביצעתי תנועה של סקוואט. היה "פאק" חזק בברך, עדים לא רק הקבוצה וגם מנהלים שהיו באימון.. שמעו את ה"פאק". שאלו אותה, מה קרה? באו אלי, ניגשו אלי, מה קרה? ברך, אני מרגיש ברך, כנראה שזה מניסקוס. אני כבר מבין מה קרה שם. אני גם מורה לחינוך גופני אז ככה, אני גם מכיר קצת את הדברים לעומק. אני מתעסק בטיפוח יציבה גם. אני מסיים את האימון מהר, אני מרגיש את הברך משוחררת.. ואז אני סיימתי את האימון יחסית מהר עם הדגמות של המתאמנים ולא שלי. אני לוקח אותם ומבקש מהם לעשות דברים והם מציגים אותם".

המשיך המערער והעיד כי כבר באותו יום התקשר למוקד של קופ"ח וביקש להיבדק על ידי רופא, ולמרות שהוא מתגורר בפתח תקווה, נשלח לאריאל לד"ר סרחיו. לטענתו, הסביר לרופא מה ארע אך הרופא כלל לא בדק אותו אלא קבע שהוא סובל מדלקת פרקים ושלח אותו לבצע בדיקות דם. ממשיך המערער ומתאר את אשר ארע בביקור אצל ד"ר סרחיו: "אמרתי לו, תסתכל מי עומד לפניך, אני אדם פעיל, אני מתאמן 3 פעמים בשבוע, זה כמו ספורט תחרותי.. אז הוא אומר לי: אתה סובל מדלקת פרקים". המערער בקש ממנו הפניה לMRI אך הרופא סרב ושלח אותו תחילה לצילום רנטגן. לאחר שבוע, חזר אליו עם תוצאות בדיקות הדם וצילומי הרנטגן, ורק אז הרופא השתכנע שעליו לבצע בדיקת MRI והפנה אותו למומחה ברכיים – לד"ר טיין שאבחן את הקרע במניסקוס בעקבותיו עבר ניתוח.

המערער התבקש להסביר מדוע באישור של ד"ר סרחיו מיום 28.7.2015 נרשם לכאורה כי מזה שנים סובל מכאבים בברך שמאל, ובאישור של ד"ר טיין מיום 12.8.2015 [מסמך 33 לת"ר] נרשם כי מזה מספר חודשים סובל מכאבים בברך שמאל, וכך גם בסיכום השחרור מבית חולים השרון מיום 2.11.2015 [מספר 31 לת"ר] ואין אזכור לחבלה טרייה שארעה, כטענת המערער, ביום 27.7.2015.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

בשבתו כוועדת ערעורים לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום), תשי"ט - 1959

תרץ זאת המערער בתירוצים שונים, כמו: אי התייחסות ד"ר סרחיו לנאמר לו, אי ידיעת השפה ולבסוף הסביר: **"..כשאני מגיע לרופא, במיוחד אם אני נמצא בתפקיד מסווג, אני לא מספר על מה שאני עושה. כי אחרי זה זה מוביל אותי לשאלות, מה אתה עושה, מה היה באימון. אני לא רוצה לספר, אני לא יכול לספר"**.

ביום 7.2.2016 הגיש המערער תביעה למשיב להכרה בזכות לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום), תשי"ט-1959 [להלן – "חוק הנכים"] בגין פגיעה בברך שמאל מיום 27.7.2015. בגין אותה פגיעה אף הוגשה על ידו תביעה להכרה בפגיעה בעבודה למוסד לביטוח לאומי. ויוער, כי בטופס התביעה המערער לא הזכיר את הפגיעה הקודמת בברך שמאל שארעה בשנת 2011 אלא אך ורק את הפגיעה בברך ימין, בגינה הוכר כבר על ידי המשיב. המערער נשאל על כך בחקירתו והסביר: **"כשנפצעתי בברך שמאל ונותחתי, שמתי את זה מאחוריי, חזרתי חזרה לכשירות מלאה, לעבודה בעצימות מלאה. גם אחר כך, עשיתי בדיקות קפדניות למוסד כי צריכים מדריך כזה. מי בכלל שם לזה חשיבות לברך שמאל?"** לטענתו, הוא נעדר מהעבודה כשבועיים ולאחר מכן חזר בהדרגה לכושרו ולמעשה החלים לחלוטין תוך חודש לאחר הניתוח. בגין פגיעה זו לא הוגשה תביעה לא למוסד לביטוח לאומי ולא לקצין התגמולים ולכן לא חשב שפגיעה זו רלבנטית ולא ציין את הפגיעה הקודמת בטופס התביעה נשוא הערר.

תביעתו זו נדחתה על ידי המשיב, בהסתמך על חוות דעתו המייעצת של ד"ר שזר, כאשר הנימוק המרכזי היה כי המערער סבל מברך שמאל שנים רבות טרם החבלה הנטענת בשנת 2015.

המחלוקת

המחלוקת בתיק התייחסה לשתי שאלות:

1. האם סבל המערער מחבלה בברך שמאל בתאריך 27.7.2015.
2. האם יש קשר הסיבתי בין הפגימה שיש למערער בברך שמאל לבין האירוע מיום 27.7.2015.

עצם קרות החבלה הנטענת בתאריך 27.7.2015 הוטלה בספק על ידי המומחה המשיב בחוות דעתו המייעצת שאומצה על ידי קצין התגמולים.

קצין התגמולים גם סבר שאין קשר סיבתי, והפגימה שיש היום למערער בברך זו נובעת כולה מהפגיעה הקודמת בשנת 2011. לעומת זאת, סבור המערער כי למעשה הפגיעה משנת 2011 כלל אינה רלבנטית, הוא החלים ממנה לחלוטין ולא נותרה לו כל נכות [כמשמעה בחוק הנכים] בגינה, ואשר על כן מצב בברך שמאל היום נובע כולו מן החבלה שנחבל בזמן השירות ביום 27.7.2015.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

בשבתו כוועדת ערעורים לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום), תשי"ט - 1959

ויוער, כי לאחר שמיעת הראיות, הציעה הוועדה לצדדים לשקול להכיר במערער כנכה בגין החמרה בברך שמאל, אך ההצעה נדחתה על ידי המערער, אשר עמד על דעתו כי אין לגרוע מקשר סיבתי מלא בנסיבות המקרה.

בטיעוניהם נסמכים הצדדים על חוות דעת מומחים מטעמם. המערער מסתמך על חוות דעתה של ד"ר סוזנה הורוביץ. המשיב נסמך על חוות דעתו של ד"ר נחשון שזר.

חוות דעת ד"ר סוזנה הורוביץ מטעם המערער.

המערער תמך ערעורו בחוות דעתה של ד"ר סוזנה הורוביץ [נספח ב' לכתב הערעור]. בבדיקתה את המערער מצאה המומחית רגישות מעל הסדק המדיאלי והפטלו-פמורלי בברך שמאל עם קרפיטציות בהנעת הברך. המומחית מציינת כי המערער עבר בשנת 2011 ניתוח ארטרוסקופיה של ברך שמאל מניסקטומיה חלקית.

במסקנותיה קובעת ד"ר הורוביץ כי: "ניתוח חוזר עקב קרע של מניסקוס מדיאלי בברך, מותיר למעשה את הברך כמעט ללא מניסקוס. מצב זה מהווה גורם סיכון משמעותי להתקדמות מהירה יותר של נזק ניווני של הברך.

לעניין הפגיעה נשוא חוות דעת זו, אינני מייחסת חשיבות לכך, שהנבדק סבל בשנת 2011 מקרע של המניסקוס בברך שמאל, שכן אז עבר טיפול ארטרוסקופי, שלאחריו חזר לפעילות מלאה כמדריך לחימה וקרוב מגע כבעבר, ומאז אותו אירוע אין כל רישום רפואי בדבר רגל שמאל עד ליום 28.7.2015"

ובהמשך, היא מוסיפה ומתייחסת לרשומה הרפואית בתיקו של המערער: "לעניין האירוע מיום 27.7.2015, שהוא נשוא חוות הדעת, עיינתי בתיק רפואי קודם של מר ש. משנת 1976 ואילך, ולא מצאתי בו אסמכתאות לכך שהוא התלונן במשך שנים על כאבים בברך שמאל. לדעתי, סביר שהרישום מיום 27.7.2015 בו נרשם "שנים" התייחס לאירוע התאונתי בברך שמאל משנת 2011 ולניתוח שהנבדק עבר בעקבותיו".

והיא מסכמת את חוות דעתה וקובעת כי "היות ולאחר הקרע של מניסקוס בברך והטיפול ארטרוסקופי משנת 2011 חזר הנבדק לפעילות מלאה כמדריך לחימה וקרוב מגע כבעבר, וזאת עד לאירוע מיום 27.7.2015, אני מייחסת קשר סיבתי מלא של גרימה בין האירוע מיום 27.7.2015 לבין הנכות בברך שמאל".

ד"ר הורוביץ הוזמנה להיחקר על חוות דעתה, אך נבצר ממנה להגיע מסיבות רפואיות מוצדקות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

בשבתו כוועדת ערעורים לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום), תשי"ט - 1959

חוות דעת המייעצת של ד"ר נחשון שזר מטעם המשיב

בחוות דעתו המייעצת של ד"ר שזר מיום 20.1.2019 מציין ד"ר שזר כי המערער טען בפניו שלא סבל משום בעיה או חבלה בברך שמאל, לפני החבלה מתאריך 27.7.2015. זוהי נקודת המוצא לחוות דעתו.

ד"ר שזר סקר בהרחבה בחוות דעתו את תיקו הרפואי של המערער, את הרישומים שקדמו לחבלה נשוא הערעור ואלו שלאחריה, הסותרים לטענתו את דברי המערער כי לא סבל בעבר מחבלה בברך שמאל, עובר לחבלה נשוא הערעור.

כך, מפנה ד"ר שזר לתיקו הרפואי של המערער בו נרשם בתאריך 12.8.2015 כי: "נותח בברך שמאל לפני 4 שנים. כנראה BHT (קרע ידית דלי). לפני שנתיים שחזור ACL וקרע מניסקוס בברך ימין. חזר לפעילות מלאה. מדריך ספורט. מזה כמה חודשים כאבים בברך שמאל, פוגע בעבודתו" [הדגשה שלי – א.ז.]. רישום זה תואם רישום אחר מיום 20.3.2013 לפיו: "כאבים ימין עקב התעקמות ברך בתנועה סיבובית בקרב מגע. מעברו מצב לאחר ארטרוסקופיה ברך שמאל עקב קרע מניסקוס מדיאלי" [רישום במקור בחוות הדעת – א.ז.].

בתאריך 28.7.2015, יום לאחר החבלה נשוא הערעור, נרשם בתיק הרפואי: "מתלונן על כאבים בברך שמאל – שנים. בבדיקה ללא שט"ד, ללא בצקת, ללא דלקת. הגבלה חלקית בכיפוף ויישור. ארטרוסקופיה ומניסקטומיה בשנת 2011" ולא נזכרה חבלה חדשה. רק בתאריך 12.8.2015 נרשם שהמערער נחבל בתאונת עבודה בתאריך 27.7.2015: "בזמן עבודה בשעה 16:30 בזמן תנועה של רגל שמאל בברך קליק. לא יכול ליישר. כאבים. קושי בהליכה. ב US בורסיטיס, רגישות מעל סדק מדיאלי, מומלץ MRI".

ד"ר שזר סיכם את חוות דעתו וקובע:

"לדעתי, לאור רישומים אלו, שכוללים אזכור של ניתוח קודם בברך זו וכאבים מזה שנים, ללא אזכור של חבלה בזמן אמת, אלא בדיעבד.. אין מקום להכיר בקשר בין מצב ברך שמאל וחבלה מתאריך 27.7.2015".

חוות דעתו המגיבה של ד"ר שזר

ביום 6.12.2019 ערך ד"ר שזר חוות דעת מגיבה, בה הגיב על חוות דעת ד"ר הורוביץ, המומחית מטעם המערער.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

בשבתו כוועדת ערעורים לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום), תשי"ט - 1959

בפתח חוות דעתו, מסכים ד"ר שזר עם קביעתה של ד"ר הורוביץ, לפיה "ניתוח חוזר עקב קרע מניסקוס מדיאלי בברך, מותיר למעשה את הברך כמעט ללא מניסקוס. מצב זה מהווה גורם סיכון משמעותי להתקדמות מהירה יותר של נזק ניווני לברך". למעשה, אמירה זו מגלמת לדעת ד"ר שזר את העובדה שמדובר ב**ניתוח חוזר** בברך שמאל, ואת חשיבות הפגיעה הקודמת משנת 2011 בברך זו, אשר בוצעה בה כריתה חלקית של המניסקוס. ברך כזו אינה תקינה ומועדת להתפתחות שינויים ניווניים עם הזמן. למרות זאת, במקרים רבים לאחר תקופת החלמה קצרה לאחר הניתוח, יכול המטופל לחזור לפעילות מלאה, אולם הסיכון להתפתחות שינויים ניוונים גובר. משיקולים אלו לא ניתן לומר שאין כל חשיבות לחבלה הקודמת בשנת 2011.

באשר להעדר רישום חבלה טרייה, מדגיש ד"ר שזר כי על פי הרישום מיום 28.7.2015 המערער התלונן על כאבים בברך **מזה שנים**. לא סביר שיום קודם לכן נחבל באירוע בו הופיע כאב חד בברך והדבר לא יוזכר באנמנזה. כך עולה גם מהרישום מיום 12.8.2015 לפיו התלונן המערער בפני ד"ר טיין על כאבים מזה חודשים בברך שמאל.

ד"ר שזר מסכם את חוות דעתו המגיבה ואומר: "**לדעתי, ניתן להבין מהמסמכים אלו מזמן אמת, שהכאבים הופיעו בברך שמאל לפני ה-27.7.2015. סביר בעיני, שבמהלך הזמן, נוצר קרע ניווני חוזר במניסקוס הפגוע משנת 2011 והדבר בא לידי ביטוי קליני במהלך שנת 2015. במצב זה יתכן שתנועה לא טובה כלשהי תגרום לתזוזה כלשהי של המניסקוס הפגוע והדבר עלול להתבטא בכאב חד.**"

העובדה שלא נרשם אירוע חריף בביקורים הראשונים לאחר התאריך הנטען, אינה מתאימה לדעתי לכך שמדובר היה באירוע חריף כפי שנטען לאחר מכן בדו"ח.

בפתח ישיבת ההוכחות, משהסתבר כי נבצר מד"ר הורוביץ להתייבב לחקירתה, וכדי לייתר את הצורך בחקירת ד"ר שזר, התבקש ד"ר שזר ליתן התייחסותו למתווה שהציעה הוועדה, לפיו אם ייקבע כנתון עובדתי, שהאירוע הנטען על ידי המערער אכן קרה במסגרת עבודתו, המערער יוכר כחמרה של מצב קודם בברך שמאל כאשר שיעור החמרה ייקבע על ידי הוועדה הרפואית, ועל כך השיב:

"ד"ר שזר: לשאלה הוועדה התבקשתי להשיב האם חלה החמרה במצב הברך בעקבות העובדה שהוא עבר ניתוח ונכרת חלק נוסף מהמיניסקוס שזר עבר כריתה ב-2011 והתשובה היא כן, שחלה החמרה. עצם העובדה שנכרת חלק נוסף של המיניסקוס מצביעה על כך שחלה החמרה. הוספתי עוד, שהחמרה כזאת תיתכן כחלק מהמהלך הטבעי של שינויים שקורים בברך שעברה חבלה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

בשבתו כוועדת ערעורים לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום), תשי"ט - 1959

קודמת וניתוח שבו נכרת חלק מהמיניסקוס, ואנחנו יכולים לראות תופעה קלינית של כאבים לסירוגין שהולכים ומחמירים אפילו עם עליות וירידות בהתקפים ואז, אם נעשה בדיקת MRI וארטרוסקופיה נוספת, סביר שנראה קרע נוסף של המיניסקוס גם ללא חבלה ברורה או אירוע נקודתי.

ש: ..האם תנועה כפי שהוא [המערער] מתאר יכולה לגרום?

ת: כן, התשובה היא כן, היא יכולה".

דיון ומסקנות

כאמור, המחלוקת הראשונה הינה מחלוקת עובדתית, אם אכן אירע אירוע כנטען על ידי המערער בתצהירו ביום 27.7.2015 במסגרת אימון שערך לאנשים שהגיעו מחו"ל, ואשר נכחו בו גם מנהלים, ירד לתנועת סקוואט והרגיש פקיעה בברך וחוסר יכולת ליישרה וכאבים.

שמענו את עדות המערער, ואת הסבריו הדחוקים קמעה לשאלה מדוע לא ציין אותו אירוע בפני ד"ר סרחיו אצלו נבדק למחרת, ואף לא בפני ד"ר טיין, מומחה הברך אליו נשלח כעבור כשבועיים, ובמקום זאת נרשם לכאורה מפני, כי סובל מכאבים בברך שמאל מזה חודשים/שנים. גם לא נמצאו ממצאים המעידים על אירוע חריף כמו בצקת או דלקת, אך כן נמצאו הגבלות בתנועת הכיפוף והיישור.

יחד עם זאת, אנו סבורים כי המערער הרים את הנטל להוכיח קיומו של אירוע כאמור וזאת מן הטעמים הבאים:

א. קיומו של אישור שהוצא על ידי משרד ראש הממשלה ביום 13.12.2015 ומופנה למשרד הביטחון/אגף השיקום, קרי: המשיב, המאשר כי "בתאריך 27.7.2015 במהלך פעילות ייעודית, נפגע [המערער] בברכו. במהלך היום חש החמרה בכאב ולמחרת בבוקר ניגש לקבל טיפול רפואי והופנה לבדיקות שונות. [המערער] אובחן עם קרע במיניסקוס ונותח ביום 2.11.2015" [מסמך 163 לת"ר]. לכאורה, האישור שנחתם על ידי חטיבת כוח אדם נחזה על פניו כתקין, ואם בקש השיב לחלוק על תוכנו, היה עליו לזמן את עורכו לחקירה. כזאת לא נעשה. לעניין זה, פועלת חזקת התקינות המנהלית המאשרת הן את תקינות מהלך הוצאת האישור והן את תוכנו.

ב. קיומו של הפניה של רופאת המשפחה של המערער, ד"ר דינה פורמנוב מיום 12.8.2015 לביצוע בדיקת MRI בברך שמאל [מסמך 39 לת"ר]. בטופס נרשם כי "בזמן העבודה בשעה 16:30 בזמן תנועה של רגל שמאל, בברך -קליק, לא יכול ליישר את הרגל, כאבים, קושי בהליכה והגבלה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

בשבתו כוועדת ערעורים לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום), תשי"ט - 1959

בתנועה. עבר בדיקת רופא אורתופד. ב-US בורסיטיס רגישות מעל הסדק המדיאלי, מק מורי. מומלץ MRI לקראת החלטה על ניתוח".

ג. אישור בל/250 מיום 6.8.2015 [מסמך 30 לת"ר] ותעודה רפואית ראשונה לנפגע בעבודה שהוצאה אמנם בתאריך 15.12.2015 לפיה ביום 27.7.2015 בשעה 16:30 "במהלך העברת אימון קרב מגע הרגיש כאב חד בברך" [מסמך 90 לת"ר].

זאת ועוד. גם ד"ר שזר אישר בהגינותו, לשאלת הוועדה, כי תנועה כדוגמת זו שציין המערער בעדותו, עלולה לגרום להופעת כאב חד והגבלות תנועה עליהן התלונן המערער בפני הרופאים החל מיום 28.7.2015, ולהחמיר את מצב הברך. מאידך, אין כל אזכור ברשומה הרפואית לכך, שהמערער סבל מכאבים בברך שמאל לאחר שיקומו מן הארטרוסקופיה שעבר בשנת 2011. המערער המשיך בתפקודו כרגיל, התאמן ואימן באופן עצים כל השנים [למעט תקופה מסוימת לאחר הפגיעה בברך ימין], עבר מבדקי כשירות ואף התקבל לעבודה במשרד ראש הממשלה לתפקיד הדורש כשירות מרבית.

אשר על כן, הגענו למסקנה כי ביום 27.7.2015 נפגע המערער בברך שמאל בעת פעילות במהלך שירותו במשרד ראש הממשלה.

משנקבע כי אכן ארעה הפגיעה כנטען על ידי המערער, השאלה הנוספת שיש להכריע בה, אם הפגיעה גרמה או תרמה לפגימה ממנה סובל היום המערער.

בעניין זה, הננו סבורים, כפי שסברנו לאחר שמיעת הראיות וקבלת עמדת המומחה מטעם המשיב, כי יש לקבוע כי האירוע מיום 27.7.2015 החמיר את מצב ברך שמאל.

אין בידינו לקבל את עמדת המומחית מטעם המערער, ד"ר הורוביץ, כי אין לייחס כל חשיבות לכך שהמערער נפגע בעבר בברך שמאל בשנת 2011 ועבר ארטרוסקופיה לכריתה חלקית של המניסקוס המדיאלי, וכי מצב הברך נגרם אך ורק מן הפגיעה ביום 27.7.2015.

ברך שעברה כריתה חלקית של המניסקוס אינה ברך בריאה, היא מועדת לשינויים ניווניים מהירים יותר, להתקפי כאבים עם עליות וירידות ברמת הכאב וביכולת התפקוד, כפי שהסביר ד"ר שזר. והא ראה, שתקנות הנכים (מבחנים לקביעת דרגות נכות), תשי"ל-1970 בתקנה 48||| מכירה בנכות של 1% בשל מצב לאחר ניתוח הוצאת מניסקוס ללא הפרעות תפקודיות. המבחן הקובע לקיומה של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

בשבתו כוועדת ערעורים לפי חוק הנכיס (תגמולים ושיקום), תשי"ט - 1959

פגימה[נכות] על פי תקנות הנכיס אינה החזרה לתפקוד אלא המצב הקליני של הברך. מצבה הקליני של ברך שמאל של המערער לאחר הפגיעה בשנת 2011 היה של **ברך נכה** ולא של ברך בריאה, והאירוע מיום 27.7.2015 גרם **להחמרת** המצב הקליני של הברך. אילו המבחן היה המבחן התפקודי, כפי שמנסה המערער לטעון, הרי שלא הייתה נקבעת לו נכות גם בגין הפגיעה בברך ימין בשנת 2013, שכן גם לאחריה חזר המערער לתפקוד מלא, לרבות אימונים תחרותיים.

גם ד"ר שזר הסכים בתשובתו לשאלת הוועדה, כי גם תנועה בנאלית של סקוואט כפי שעשה המערער במסגרת האימון יכולה **להחמיר** את מצב הברך. לא צריכה להתקיים חבלה, קרי: מכה, אלא די בתנועה לא נכונה כדי שמצב המיניסקוס יחמיר.

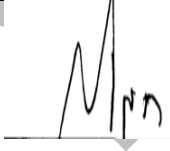

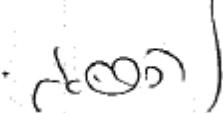
אשר על כן, הננו קובעים כי הפגיעה שנפגע המערער בזמן השירות ועקב השירות ביום 27.7.2015 החמירה את מצבה של ברך שמאל, ועל המשיב להכיר במערער כמי שמצבו הוחמר בגין אותה פגיעה.

הננו קובעים את שיעור ההחמרה ל-66.6% [שני שלישים] וזאת בהינתן שלאחר הפגיעה משנת 2011 חזר המערער לשירות ולתפקוד מלאים ואילו הפגיעה נשוא הערעור החמירה את מצבו והוא פרש לאחריה מן השירות.

המשיב יישא בהוצאות המערער בסך כולל של 5,000 ₪.

המזכירות תשלח לב"כ הצדדים עותק מפקס הדין.

ניתן היום, ז' חשוון תשפ"א, בהעדר הצדדים.

		
עו"ד חנה גלאי – חברת וועדה	ד"ר זאב פלדברין – חבר וועדה	זהבה אגי, שופטת (בדימוס) – יו"ר הוועדה